

פְּנִינִים נִפְלָאִים וּמְתוּקִים עַל הַפְּרָשָׁה

זֶרַע שְׁמִשׁוֹן

מתוך הספר המסגל "זרע שמשון" שחברו המקבל האלקי הקדמון רבי שמשון חיים ב"ר נחמן מיכאל נחמני זכר צדיק וקדוש לברכה. אשר בקש שילמדו בספרו והבטיח ישועות רבות למקמי בקשתו.

פְּנִינֵי תַשְׁפָּ"ג • גְּלִיוֹן 248

תּוֹרַת שְׁמִשׁוֹן

טַעַם נִפְלָא לְמַצּוֹת נְסוּךְ הַמַּיִם בְּחַג הַסֻּכּוֹת

בְּפִרְשָׁתְנוּ מְזַכֵּר כָּל עֵינֵי קִרְבָּנוֹת הַמוֹעֲדִים וְהַחַגִּים, וְכֵן אֵת מַצּוֹת נְסוּךְ הַמַּיִם לְמִדַּת הַגְּמָרָא מֵהַפְּסוּקִים שֶׁבְּפִרְשָׁתְנוּ. זֶה לְשׁוֹן הַגְּמָרָא (תענית ב, ב) תִּנְיָא רַבִּי יְהוּדָה בֵּן בְּתִירָה אוֹמֵר, נֹאמֵר בְּשָׁנִי (במדבר כט, יז) 'וְנִסְכֵיהֶם', וְנֹאמֵר (שם פסוק לא) בְּשָׁנִי 'וְנִסְכֵיהֶם', וְנֹאמֵר בְּשָׁבִיעִי (שם פסוק לג) 'כְּמִשְׁפָּטָם', הָרִי מ"ם יו"ד מ"ם, הָרִי כָּאֵן מַיִם, מִכָּאֵן רִמְזוּ לְנְסוּךְ הַמַּיִם מִן הַתּוֹרָה. וְהֵינִי שְׁמִיתוֹר הָאוֹתִיּוֹת שֵׁשׁ בְּתוֹבוֹת אֵלּוּ שְׁרוּמְזִים לְתַבַּת 'מַיִם', אֲנִי לְוַמְדִים רִמְזוּ מִן הַתּוֹרָה לְמַצּוֹת נְסוּךְ הַמַּיִם שֶׁבְּחַג הַסֻּכּוֹת.

וּמִפְּרִשְׁ רַבְּנֵי הַזֶּרַע שְׁמִשׁוֹן זַלְהָה: שֶׁבְּדוּקָא רִמְזוּ הַתּוֹרָה מַצּוֹת נְסוּךְ הַמַּיִם בְּפְסוּקִים שֶׁל קִרְבָּנוֹת הַיּוֹם הַשְּׁנִי וְהַיּוֹם הַשְּׁשִׁי וְהַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁל חַג הַסֻּכּוֹת, לְרִמְזוּ לְתַבַּת 'בו"ו', וְהֵינִי כִּי בִימֵי הַסֻּכּוֹת מִתְגַּאִים הָאֲמוֹת כְּנֶגֶד יִשְׂרָאֵל בְּקִרְבָּנוֹת הַרְבִּים שְׁמִקְרִיבִים יִשְׂרָאֵל עֲבוּרִם, וְכִפִּי שִׁידוּעַ שְׁשִׁבְעִים הַפְּרִים הַמְזֻכָּרִים בְּפִרְשָׁתְנוּ שֶׁהִקְרִיבוּ יִשְׂרָאֵל בְּקִרְבָּן מוֹסַף בְּמִטָּה כָּל יְמֵי חַג הַסֻּכּוֹת, הֵם כְּנֶגֶד שְׁבַע אֲמוֹת הָעוֹלָם, וְיֵשׁ לֹמֵר שֶׁמִּשׁוֹם כֶּךָ אֲמָרָה תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל שִׁיעֲשׂוּ נְסוּךְ הַמַּיִם עַל הַמִּזְבֵּחַ בְּחַג, לְרִמְזוּ לְאֲמוֹת שֶׁבַל יִתְגָּאוּ כִּי לְבַסּוֹף מוֹת יְמוֹתוֹ וְדָמָם יִשְׁפָּךְ כְּמַיִם הַנִּשְׁפָּכִים אֲרֻצָּה.

וְהַתּוֹרָה רִמְזָה עֵינֵי זֶה בִּימֵים שְׁנֵי שָׁשִׁי שְׁבִיעִי שִׁיחַד הֵם מְצַטְרְפִים לְתַבַּת 'בו"ו', כִּי אֲנִי רֹמְזִים לָהֶם שֶׁכְּמוֹ שֶׁהִתְהוּם מִתְגַּאֵה בְּגִלְיוֹ הַגְּדוֹלִים וְהַגְּבוּהִים, אוֹלָם הוּא נִעְצָר עַל יְדֵי הַחֹל שֶׁנֶּתַן הַקַּב"ה שִׁיְהִיָּה גְבוּל לָיִם, כֶּךָ גַּם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵף שִׁיעֲבָרוּ עָלֵינוּ הַמַּיִם הַזְּדוֹנִים שֶׁל

הָאֲמוֹת, עִם כָּל זֶה לְבַסּוֹף 'בו"ו' יְבוֹזוּ לָהֶם וְיַעֲצְרוּ אֵת הַמַּיִם הַזְּדוֹנִים שֶׁלָּהֶם. (זרע שמשון' פרשת אמור אות י"ג)

שְׂכָרוֹ שֶׁל פְּנִינֵי מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה

'לְכֵן אָמַר הַנְּבִי נִתַּן לּוֹ אֵת בְּרִיתֵי שְׁלוֹם' (כה, יב): מְצִינֵנוּ שֶׁזֶכָּה פְּנִינֵי לְאַחַר שֶׁהֵרַג אֶת זְמֵרִי ל-ג' דְּבָרִים: א. לְבְרִית שְׁלוֹם שִׁיְהִיָּה חַי וְקַיָּם לְעוֹלָם. ב. לְכַהֲנֵהוּ עֲבוּרוֹ וְעֲבוּר זָרְעוֹ. ג. שִׁיְהִיָּה הוּא הַמְּלֶאךָ שִׁבְשֵׁר לְבַנֵּי יִשְׂרָאֵל עַל הַגְּאוּלָּה.

וּמִבְּאֵר רַבְּנֵי הַזֶּרַע שְׁמִשׁוֹן זַלְהָה, שֶׁהִטְעַם שֶׁזֶכָּה לְכָל ג' דְּבָרִים אֵלּוּ, הֵם מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה, מִדָּה שֶׁזֶכָּה שִׁיְהִיָּה חַי וְקַיָּם לְעוֹלָם: הַיּוֹת שֶׁהַקַּב"ה חָפֵץ לְהַגְדִּילוֹ וְלַחֲשִׁיבוֹ וְלַעֲשׂוֹתוֹ כְּהֵן, הוּא זָרְעוֹ. אוֹלָם יְדוּעַ שֶׁהַגְּדוּלָּה מִקְבַּרְת בְּעֲלִיָּה (פסחים פ, ב) וְכַעַת שֶׁקֶבֶל פְּנִינֵי גְדוּלָּה, אִם יְמוֹת בְּקִצּוֹר שְׁנִים, יִטְעוּ הָאֲנָשִׁים וַיֹּאמְרוּ שְׁמַת מִפְּנֵי שֶׁחֲטָא בְּהַרְיַת זְמֵרִי, לְכֶךָ אָמַר הַקַּב"ה: הַנְּבִי נִתַּן לּוֹ אֵת בְּרִיתֵי שְׁלוֹם, שִׁיְהִיָּה חַי וְקַיָּם כְּמוֹ מִלְּאָךְ, וּמִמִּילָא הַגְּדוּלָּה שֶׁאֲנִי נֹתֵן לּוֹ יְהִיָּה רַק לְזִכְוֹת, וְלֹא יִגְרַם לּוֹ מִיתָה.

מִדָּה שֶׁזֶכָּה הוּא זָרְעוֹ בְּכַהֲנֵהוּ: יוֹבֵן לְפִי שֶׁמִּבְּאֵר בְּחֻז"ל (במדב"ר כא, ד) שֶׁהַשּׁוֹפָךְ דָּמָם שֶׁל רָשָׁעִים כְּאֵלּוּ הַקְּרִיב קִרְבָּן, לְכֵן אַחַר שֶׁהֵרַג אֶת זְמֵרִי, זֶכָּה פְּנִינֵי לְהַיּוֹת כְּהֵן הוּא זָרְעוֹ, וְהַכְּהֵנִים מִקְרִיבִים קִרְבָּנוֹת תָּמִיד.

מִדָּה שֶׁזֶכָּה לְהַיּוֹת הוּא הַמְּלֶאךָ שִׁבְשֵׁר עַל הַגְּאוּלָּה: שֶׁהָרִי כְּשֶׁעָצַר אֶת הַמַּגָּפָה הִטִּיל שְׁלוֹם בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם שֶׁבְּשִׁמְיָם, לְכֵן יִזְכָּה לְהַיּוֹת הַמְּלֶאךָ שֶׁמִּבְשֵׁר לְעֵתִיד לְבֹא בְּאַחֲרִית הַיָּמִים עַל הַגְּאוּלָּה [פְּנִינֵי זֶה אֵלֵיהֶן] לְעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בְּכָל הָעוֹלָם. (זרע שמשון' פרשתנו אות א)

יְשׁוּעוֹת לְעַמּוּךָ בְּיוֹם הַהִילּוּלָא

גַּם הַשְּׁנָה נִתַּן לְהַשְׁתַּחֲוֶה בְּמוֹצָאוֹת הַהִילּוּלָא וּמוֹעֲדֵי הַלִּיטוּד 'שְׁפִתוֹתָיו דּוֹבְבוֹת' אֲשֶׁר בּוֹ יִלְוֵדוּ וַיִּסְיִינוּ אֵת הַסְּפָרִים זֶרַע שְׁמִשׁוֹן וְתוֹלְדוֹת שְׁמִשׁוֹן

שְׁמוֹת וּבְקִשׁוֹת הַתּוֹרִים יוֹחֲזֵרוּ בְּתַפִּילָה הַמִּיּוֹחֲדֵת שֶׁתַּתְקִיִּים בְּמוֹעֲדֵי וַיִּעֲבְרוּ לְגְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל.

לְפָרְסִים: אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל 05832-80300
אֶרֶץ"ב 347-496-5657
לְמוֹקֵד זֶרַע שְׁמִשׁוֹן: 02-80-80-500

אֵל תַּחֲוִיךָ אֶת הַהַלְבָּנוֹת לְאִשׁוּרָה

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִתְחַלְּקִים בְּכִי כְּשֶׁתְּחִילֵי זִמְתִּים סָבִיב לְשַׁלְחָנְכֶם, חֲכָמִים וְכַוִּינִים, וְכַתִּים מְלֹאִים כָּל טוֹב, גַּם עוֹשֵׂד גַּם כְּשׁוֹר לֹא יִסְוֹר מְזַרְעֶכֶם

בְּרַכַּת הַמַּחֲבֵר מִתּוֹךְ הַקְּדָמָה הַסֵּפֶר

הוֹצֵאת הַגְּלִיוֹן וְהַפְּצַתוֹ לְעֵינֵינוּ

הָאִשָּׁה הַחֲשׁוּבָה, הַנּוֹר וְהַעֲטָרָה צְנוּעָה וְכַשִּׁירָה, תְּמִימָה וַיִּשְׂרָה

מֵרַת פְּרִידָא ע"ה

בַּת הַרְה"ח ר' אֲשֶׁר עֲנִיזָל גַּאֲלֵדְשֵׁיטִין ז"ל

נִלְכַּבְּ ע"י י"ט תמוז תשע"ז ל'פ"ק ת.נ.צ.ב.ה.

הוֹצֵאת הַגְּלִיוֹן וְהַפְּצַתוֹ לְזִכְוֹת

לְבִרְכָה וְהַצְלָחָה

דְּנִיָּאל אוֹרִי בֵּן רִגְיָנָה מְלַכָּה

שִׁיזְכָּה לְבִרְכָה וְהַצְלָחָה סִיעֵתָא דְשִׁמְיָא בְּלִי גְבוּל וּמְדָה בְּקִרְבֵי מוֹשֵׁ וּפְרַצְתָּ יָמָה וְקִדְמָה צַפּוֹנָה וְנִגְבָּה

פנינים מתורתו של האור החיים הקדוש
- הרה"ק רבי חיים בן עטר גלב"ע ט"ו תמוז תק"ג

אף כשבניו וזרעו לא יהיו ראויים
יזכו לברית השלום

לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום (כה, יב):

מדקדק האור החיים זלה"ה: צריך לדעת למה הצריך לומר "לכן" אחר שאומר בסמוך "תחת אשר קנא" שהוא גם כן משמעות מאמר לכן. ובהכרח לומר שפונת הפסוק כאן במה שכתב "לכן" להוסיף לשון שבועה כאמרם ז"ל (שמו"ר פו) אין לכן אלא שבועה דכתיב (שמואל א ג) "לכן נשבעת לבי עלי". אולם עדין צריך לדעת למה הצריך כאן לחזק הדבר בשבועה.

ומתרא האור החיים זלה"ה, יש לומר שהצריך כאן לשבועה, לחזק ברית השלום שנתן לפנחס, שהגם שלא יהיו בניו ראויים לדבר זה, יקים ה' את השבועה.

הטעם שבתחלה לא נזכרו שמות החוטאים
ולבסוף נזכרו

ושים איש ישראל המכה אשר הכה את המדינית זמרי
בן סלוא נשיא בית אב לשמעוני: (כה, יד)

מקשה רבנו האור החיים הקדוש זלה"ה: אם חפץ ה' לגלות מי הם החוטאים היה לו להזכירם בשעת מעשה, כשאמר (כה, ו) 'והנה איש מבני ישראל, ואם התורה כסתה עליהם, למה כאן הזכירה את שמם? ומי שישב רבנו שני תרוצים: א. אכן הקב"ה לא חפץ לזלזל אפלו ברשעים לפרסמם, כמו שמצאנו שלא פרסם את המקושש, וכאן גם לא פרסמם הכתוב בשעת מעשה העברה אלא אחר שהזכיר שבה פנחס אשר פעל ועשה מהמפעל הטוב שקנא לה' וכפר על בני ישראל, זכר גם כן כי לא קנא באדם פחות אלא באדם גדול נשיא בית אב, והאשה לא פחותה שבאמות היא, אלא ראש הסמאה ואביה מלך. ואולי כי בא להודיעך הכתוב שלא השיג השבת הפעם אלא על ידי מיתה זו שעשה הקנאה בנשיא ונתקדש שמו של ה' קדוש גדול.

ב. עוד תרא, כי הטעם שלא הזכיר ה' שמו של החוטא למעלה, הוא לפי שעדין לא עשה מעשה אלא רק חשב לעשות, וכל עוד שלא עשה לא תבאזה התורה להזכיר שמו, ואחר שכבר עשה מעשה פרסם ה' שמו כי מצוה לפרסם הרשעים.

פנינים ורעיונות ככתבם וכלשונם

לפנחס נתן כהנה גדולה

דרך הכהן גדול להחזיר הכהנים בתשובה, וכשנתן לו הכהנה 'תחת אשר קנא לאלהיו', על כרחך צריך לומר, שהיא הכהנה גדולה, שעדין יכול לאחז במדתו להיות תמיד מקנא. דאלו כהן הדייט, אין לו כח להחזיר שאר הכהנים בתשובה. ועוד, 'ויכפר על בני ישראל', שעקר הכפרה שהוא בעבודת יום הכפורים, אינה כשרה אלא בכהן גדול (יומא עג, א). (אות ב)

טעם שסימנים מועילים לזכרון בתורה

אמרינן בפרק ה' דערובינן (נד, ב), אמר רב חסדא, אין התורה נקנית אלא בסימנים שנקאמר וכו', ועוד, 'הציבי לך צינים' (ירמיה לא, כ), עשו ציינים לתורה וכו'.

ונודע, כי עקר השכחה באה מטעם המזיקים השולטין, ובתלמיד חכם יותר מכלם, כי כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו (סוכה נב, א). ובפרק ח' דחלין (קה, ב) אמרינן, כל מידי דצייר וכייל וחתים ומני, לית לן רשותא למשקל מיניה וכו'. [כל דבר הצרור ומדוד וחתום ומנוי, אין למזיקים רשות לטל ממנו]. ולכן, כשתעשו ציינים לתורה, המזיק לא יהיה לו רשות לכנס ולבלבל תורתכם. (אות א)

העולה לגדלה זוכה למרק עצמו בלי יסורים

התשובה באמת היא מכפרת, אבל עדין צריך למרק הנאת החטא, וזה נעשה לפעמים על ידי יסורים, ולפעמים על ידי רחמים עליונים. וזהו שאנו אומרים (נוסח וידוי ליום הכיפורים), 'מחוק ברחמיך הרבים, אבל לא על ידי יסוריך' וכו'.

וכן אמרינן בירושלמי דבבורים (פ"א ה"ג), חכם, חתן, נשיא, גדלתן מכפרת. וקשה, דאם מיירי בלא תשובה, פשיטא שהגדלה אין לה כל כך כח לכפר. ואי מיירי בתשובה, הלא בלאו הגדלה, יש התשובה שמכפרת. אלא ודאי צריך לומר, שהתשובה מכפרת, אבל אינה מסרת החטא לגמרי, ולעולם צריך יסורין למרק החטא, ומי שאזכה לעלות לגדלה, נצול מן היסורין ונתכפר לגמרי, והינו המרוק שנעשה על ידי הרחמים עליונים. (אות ג)

כשיש שלום אין רשות למזיקין להזיק

למדנו מזה, כי כל עצם וגדלת השלום הוא מפני שאין השטן נוגע במקום שיש שלום, ואין רשות לכל מזיק לכנס במקום שיש שלום. ועד שיתקיים 'בלע המות לנצח', לא יזכה העולם להנות מהשלום האמתי, ולכן אנו מתפללים בכל יום לתקון העולם ולזכות בזה השלום, ובכל יום ויום ובכל תפלה ותפלה, מתתקן העולם מעט מעט, עד בא יום הישועה. (אות א)

